

... Det var en afton i början av maj. Våren hade kommit till Stockholm. Högt uppe på Södermalm låg Mosebacke, med restaurang och teater. Där fanns en liten trädgård ...

... Utsikten från Mosebacke var fantastisk. Det gick att se hela Stockholm. I väster lyste solen röd över Liljeholmen. Långt österut låg havet och därifrån kom vinden. Den blåste över Vaxholm, förbi fästningen och Sjötullen, gick in bakom Hästholmen och ut igen. Vinden fortsatte och kom in i Danviken, gick emot Stadsgårdens kaj, for uppför Mosebacke, in i trädgården och slog emot en husvägg.

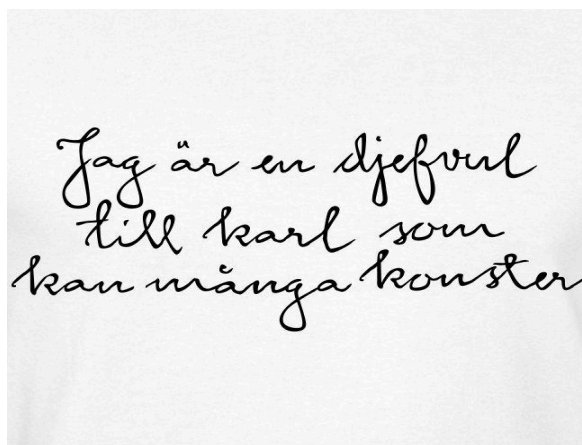
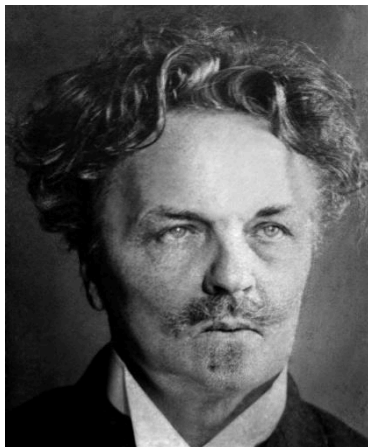
... I samma ögonblick öppnade en piga ett fönster i väggen. ...

... Åh, ta mig hem. Ta mig dit jag kan få sova mig hel igen.

... men solen stod över Liljeholmen och sköt hela kvastar av strålar mot öster; de gingo genom rökarne från Bergsund, de ilade fram över Riddarfjärden, klättrade upp till korset på Riddarholmskyrkan, kastade sig över till Tyskans branta tak, lekte med vimplarne på Skeppsbrobåtarne, illuminerade i fönstren på Stora Sjötullen, eklärerade Lidingöskogarne och tonade bort i ett rosenfärgat moln, långt, långt ut i fjärran, där havet ligger.

och därifrån kom vinden ...

Stundens "Sound" ... Orup *Från Djursholm till Danvikstull*
https://www.youtube.com/watch?v=ti2esa_ZCM4

RÖDA RUMMET av AUGUST STRINDBERG

Ett av August Strindbergs mest kända verk är Röda rummet, som gavs ut 1879. Detta verk inleds med en ingående beskrivning av Sveriges huvudstad Stockholm. I boken beskrivs med ett rikt och målande språk huvudpersonen Arvid Falks promenad genom Stockholm. Röda rummet anses vara den första svenska realistiska romanen. Den har filmatiserats ett flertal gånger.

Av August Strindberg 1879.

D

et var en afton i början av maj. Den lilla trädgården på Mosebacke hade ännu icke blivit öppnad för allmänheten och rabatterna voro ej uppgrävda; snödropparne hade arbetat sig upp genom fjolårets lövsamlingar och höllo just på att sluta sin korta verksamhet för att

lämna plats åt de ömtåligare saffransblommorna, vilka tagit skydd under ett ofruktsamt päronträd; syrenerna väntade på sydlig vind för att få gå i blom, men lindarne bjödo ännu kärleksfilter i sina obrustna knoppar åt bofinkarne, som börjat bygga sina lavklädda bon mellan stam och gren; ännu hade ingen mänskofot trampat sandgångarne sedan sista vinterns snö gått bort och därför levdes ett obesvärat liv därinne av både djur och blommor. Gråsparvarne höllo på att samla upp skräp, som de sedan gömde under takpannorna på navigationsskolans hus; de drog om spillror av rakethylsor från sista höstfyrverkeriet, de plockade halmen från unga träd som året förut sluppit ur skolan på Rosendal - och allting sågo de! De hittade barège-lappar i bersåer och kunde mellan stickorna på en bänkfot draga fram hårtappar efter hundar, som icke slagits där sedan Josefinadagen i fjor. Där var ett liv och ett kiv.

Men solen stod över Liljeholmen och sköt hela kvastar av strålar mot öster; de gingo genom rökarne från Bergsund, de ilade fram över Riddarfjärden, klättrade upp till korset på Riddarholmskyrkan, kastade sig över till Tyskans branta tak, lekte med vimplarne på Skeppsbrobåtarne, illuminerade i fönstren på Stora Sjötullen, eklärerade Lidingöskogarne och tonade bort i ett rosenfärgat moln, långt, långt ut i fjärran, där havet ligger. Och därifrån kom vinden, och hon gjorde samma färd tillbaka, genom Vaxholm, förbi fästningen, förbi Sjötulln, utmed Siklaön, gick in bakom Hästholmen och tittade på sommarnöjena; ut igen, fortsatte och kom in i Danviken, blev skrämmd och rusade av utmed södra stranden, kände lukten av kol, tjära och tran, törnade mot Stadsgården, for uppför Mosebacke, in i trädgården och slog emot en vägg. I detsamma öppnades väggen av en piga, som just rivit bort klistringen på innanfönstren; ett förfärligt os av stekflott, ölskvättar, granris och sågspån störtade ut och fördes långt bort av vinden, som nu medan köksan drog in den friska luften genom näsan, passade på att gripa fönstervadden som var beströdd med paljetter och berberisbär och törnrosblad, och började en ringdans utefter gångarne, i vilken snart gråsparvarne och bofinkarne deltog, då de sålunda sågo sina bosättningsbekymmer till stor del undanröjda.

Emellertid fortsatte köksan sitt arbete med innanfönsterna och inom några minuter hade dörren från källarsalen till verandan blivit öppnad och ut i trädgården trädde en ung herre, enkelt men fint klädd. Hans ansikte företedde intet ovanligt, men där låg en sorg och en ofrid i hans blickar, som dock försvunno då han, utkommen från den trånga källarsalen, möttes av den öppna horisonten. Han vände sig mot vindsidan, knäppte upp överrocken och tog några fulla andetag, vilka tycktes lätta hans bröst och sinne. Därpå började han vandra fram och åter utmed barriären, som skiljer trädgården från branterna åt sjön.

Långt nere under honom bullrade den nyvaknade staden; ångvinscharne snurrade nere i Stadsgårdshamnen, järnstängerna skramlade i

järnvågen, slussvaktarnes pipor visslade, ångbåtarne vid Skeppsbron ångade, Kungsbacksomnibussarne hoppade skallrande fram på den kullriga stenläggningen; stoj och hojt i fiskargången, segel och flaggor som fladdrade ute på strömmen, måsarnes skri, hornsignaler från Skeppsholmen, gevärssrop från Södermalmstorg, arbetshjonens klapprande med träskorna på Glasbruksgatan, allt gjorde ett intryck av liv och rörlighet, som tycktes väcka den unge herrens energi, ty nu hade hans ansikte antagit ett uttryck av trots och levnadslust och beslutsamhet och, då han lutade sig över barriären och såg ner på staden under sina fötter, var det som om han betraktade en fiende; hans näsborrar vidgades, hans ögon flammade och han lyfte sin knutna hand, som om han velat utmana den stackars staden eller hota den.

Nu ringde det sju i Katrina, och Maria sekunderade med sin mjältsjuka diskant, och Storkyrkan och Tyskan fyllde i med sina basar, och hela rymden dallrade snart av ljudet från alla stadens sjuklockor; men när de tystnat, den ena efter den andra, hördes ännu långt i fjärran den sista sjunga sin fridfulla aftonsång; den hade en högre ton, en renare klang och ett hastigare tempo än de andra - ty den har så! Han lyssnade och sökte utröna varifrån ljudet kom, ty det syntes väcka minnen hos honom. Då blev hans min så vek och hans ansikte uttryckte den smärta som ett barn erfar då det känner sig vara lämnat ensamt. Och han var ensam, ty hans far och mor lågo borta på Klara kyrkogård, därifrån klockan ännu hördes, och han var ett barn, ty han trodde ännu på allt - både sant och sagor.

Klockan i Klara tystnade och han rycktes ur sina tankar genom ljudet av steg på sandgången. Emot honom kom från verandan en liten man med stora polisonger, glasögon, vilka tycktes snarare vara avsedda till skydd för blickarne än för ögonen, en elak mun som alltid antog ett vänligt till och med godmodigt uttryck, en halvkrossad hatt, snygg överrock med defekta knappar, byxorna hissade på halv stång, gången både antydande säkerhet och skygghet. Det var av hans svävande yttre omöjligt att bestämma samhällsställning eller ålder. Han kunde lika väl tagas för en hantverkare som en tjänsteman och han syntes vara mellan 29 och 45 år. Nu tycktes han emellertid smickrad av den persons sällskap, som han gick till mötes, ty han lyfte ovanligt högt den bågnande hatten och tog till sitt godmodigaste leende.

- Häradshövdingen har väl inte väntat?
 - Inte ett ögonblick; klockan slutade just att ringa sju. Jag tackar er för att ni var god och kom, ty jag måste erkänna att detta möte är av största vikt för mig; det gäller snart sagt min framtid, herr Struve.
 - Hå kors!
- Herr Struve klippte ett slag med ögonlocken, ty han hade endast väntat sig ett toddyparti och var mycket litet angelägen om allvarliga samtal, varför han också hade sina skäl.
- För att vi skola kunna tala bättre, fortfor häradshövdingen, så sitta vi ute, om ni inte har något emot det, och dricka en toddy.

Herr Struve drog ut den högra polisongen, tryckte varsamt ner hatten och tackade för bjudningen, men var orolig.

– För det första, måste jag bedja er icke vidare titulera mig häradshövding, upptog den unge herren samtalet, ty det har jag aldrig varit, utan endast extra ordinarie notarie, och detta senare har jag med i dag upphört att vara och är endast Herr Falk.

– Vad för slag?

Herr Struve såg ut som om han förlorat en fin bekantskap, men förblev godmodig.

– Ni som är en man med liberala idéer ...

Herr Struve försökte begära ordet för att utveckla sig, men Falk fortfor.

– I er egenskap av medarbetare i den frisinnade Rödluvan är det som jag sökt er.

– För all del, jag är en så obetydlig medarbetare ...

– Jag har läst era ljungande artiklar i arbetarfrågan, och i alla andra frågor som ligga oss om hjärtat. Vi räkna nu vårt Anno III, med romerska siffror, ty det är nu tredje året som den nya representationen sammanträder och vi skola snart se våra förhoppningar förverkligade. Jag har läst era förträffliga biografier i Bondevännen över de ledande politiska männen, männen från folket, som slutligen fått framföra vad de så länge burit tungt på sina sinnen; ni är en framåtskridandets man och jag högaktar er!

Struve, vars blick slocknat i stället för att tändas vid det eldiga talet mottog med nöje det åskledande anbudet och grep med iver ordet!

– Jag får säga, att det är med en verklig glädje jag hör ett erkännande från en ung och, jag må säga det, utmärkt person som häradshövdingen, men å andra sidan, varför skola vi tala om saker som äro av alltför allvarlig, för att icke säga sorglig natur, här, då vi äro ute i naturens sköte, här på vårens första dag, då allting står i sin knoppning och solen sprider sin värme i hela naturen; låt oss vara sorglösa och dricka vårt glas i frid.

– Förlåt, men jag tror att jag är äldre student - och - vågar - kanske därför föreslå ...

Falk vilken gått ut som en flinta för att söka stål kände att han huggit i trä. Han mottog anbudet utan någon värme. Och där suto nu de nya bröderna och hade intet att säga varann, annat än den misräkning som deras ansikten sade.

– Jag nämnde nyss för bror, upptog Falk samtalet, att jag i dag brutit med mitt förra och övergivit ämbetsmannabanan; nu vill jag blott tillägga att jag ämnar bli litteratör!

– Litteratör! Ah, kors, varför det då! Men det är ju synd.

– Det är icke synd; men nu har jag att fråga om bror vet vart jag skall gå för att få något arbete!

– Hm! Det är verkligen svårt att säga. Det strömmar så mycket folk till från alla håll. Men det ska du inte tänka på. Det är verkligen synd att du ska avbryta; det är en svår bana den här litteratörsbanan!

Struve såg ut som om han skulle tycka att det var synd, men kunde icke dölja en viss förnöjelse över att få en olyckskamrat.

- Men säg mig då, fortfor han, orsaken till att du lämnar en bana som ger både ära och makt.
- Ära, åt dem som hava tillvällat sig makten, och makten åt de hänsynslösa.
- Åh, du pratar! Inte är det så farligt heller?

- Inte? Nå, så gärna som vi tala om något annat, så. Jag skall bara ge dig en interiör ifrån ett av de sex verk, jag skrev in mig uti. De fem första lämnade jag genast av den naturliga orsak att där inte fanns något arbete. Varje gång jag kom upp och frågade om det fanns något att göra, så blev svaret alltid: nej! och jag såg heller aldrig någon som gjorde något. Och det, oaktat jag var i sådana anlitade verk som Kollegiet för Brännvinsbränningen, Kansliet för Skatternas påläggande och Generaldirektionen för Ämbetsmännens Pensioner. Men när jag såg dessa massor av tjänstemän som krälade på varandra, rann den tanken på mig, att det verk, som skulle utbetala alla dessas löner dock måtte ha något att göra. Jag skrev följaktligen in mig i Kollegiet för Utbetalandet av Ämbetsmännens löner.

- Var du i det verket, frågade Struve som började intresseras.
- Ja. Jag kan aldrig glömma det stora intryck, som min entré i detta fullständigt och väl organiserade ämbetsverk gjorde på mig. Jag kom upp klockan elva f.m. emedan verket vid den tiden skulle öppnas. I vaktmästarrummet lågo två unga vaktmästare framstupa på ett bord och läste Fäderneslandet.

- Fäderneslandet?

Struve som under föregående kastat socker åt gråsparvarne började spetsa öronen.

- Ja! - Jag hälsade god morgon. En svag ormlig rörelse efter herrarnes ryggar antydde att min hälsning mottogs utan avgjord motvilja; den ena gjorde till och med en gest med högra stövelklacken, vilket skulle gälla för ett handtag. Jag frågade om någon av herrarne var ledig att visa mig lokalen. De förklarade sig förhindrade: de hade order att icke lämna vaktrummet. Jag frågade om det icke fanns flere vaktmästare. Jo, det fanns nog flera. Men - Övervaktmästaren hade semester, förste Vaktmästaren hade tjänstledighet, andre Vaktmästaren hade permission, den tredje var på Posten, den fjärde var sjuk, den femte var efter dricksvatten, den sjätte var på gården, »och där sitter han hela dan»; för övrigt »brukade aldrig någon tjänsteman vara uppe förrän vid Ett-tiden». Därvid fick jag en vink om det opassande i mitt tidiga, störande besök och en erinran om att vaktmästarne även voro tjänstemän.

Sedan jag emellertid förklarat mitt beslut vara att taga ämbetsrummen i sikte, för att därigenom få ett begrepp om arbetets fördelning i ett så maktpåliggande och omfattande verk, fick jag den yngre av de två att följa mig. Det var en storartad anblick som mötte, då han slog upp dörren och en fil av sexton rum större och mindre lågo framför mina blickar. Här måtte väl finnas arbete, tänkte jag, och kände att jag träffat på en lycklig idé. Ljudet av sexton björkvedsbrasor, som

flammade i sexton kakelugnar, gjorde ett behagligt avbrott mot ställets ensamhet.

Struve som lyssnat allt uppmärksammare letade nu fram en blyertspenna mellan västens tyg och foder och skrev 16 på sin vänstra manschett.

- 'Här är extraordinariernas rum', upplyste Vaktmästaren.
- 'Jaså! Är det många extra här i verket?' frågade jag.
- 'Åhja nog räcker de till.'
- 'Vad gör de då för slag?'
- 'De skriver, förstås, lite ...' - Han såg härvid så förtroendefull ut att jag ansåg det vara tid att avbryta honom.

Sedan vi genomvandrat Kopisternas, Notariernas, Kanslisternas, Revisorns och Revisionssekreterarens, Kontrollörens och Kontrollörsekreterarens, Advokatfiskalens, Kammarförvantens, Arkivariens och Bibliotekariens, Kamrerarens, Kassörens, Ombudsmannens, Protonotariens, Protokollsekreterarens, Aktuariens, Registratorns, Expeditionsekreterarens, Byråchefens och Expeditionschefens rum stannade vi omsider vid en dörr, på vilken med förgyllda bokstäver stod skrivet: Presidenten. Jag ville öppna dörren och stiga på, men hindrades vördsamt av vaktmästaren, som med verklig oro fattade min arm och viskade ett 'tyst!' - 'Sover han?' kunde jag, med tanken på en gammal sägen, icke underlåta att fråga. 'För Guds skull, säg ingenting; här får ingen komma in förr än då Presidenten ringer.' - 'Ringer Presidenten ofta då?' - 'Nej, inte har jag hört honom ringa, på det år jag har varit här.' - Vi tycktes återigen komma in på det förtroliga området, varför jag avbröt.

När klockan led emot tolv började de extra ordinarie tjänstemännen anlända, och jag blev ganska överraskad att i dem känna igen idel gamla bekanta från Generaldirektionen för Ämbetsmännens pensioner och Kollegiet för brännvinsbränningen. Men större ändå blev min överraskning då jag fick se Kammarförvanten från Skatternas påläggande komma inpromenerande och här sätta sig i Aktuariens rum och skinnstol och göra sig lika hemmastadd som jag sett honom på förra stället.

Jag tog en av de unga herrarne avsides och frågade honom om han icke ansåg lämpligt att jag gick in och uppvaktade presidenten. 'Tyst' var hans hemlighetsfulla svar, i det han förde mig in i det åttonde rummet! Åter detta hemlighetsfulla 'tyst!'

Rummet, i vilket vi befunno oss nu var lika mörkt men smutsigare än alla de andra. Tagelsuddar stucko ut genom de spruckna skinnen på möblerna; dammet låg tjockt över skrivbordet, på vilket stod ett utsinat bläckhorn; där låg också en obegagnad lackstång på vilken den forne ägaren textat sitt namn i anglosaxiska bokstäver, en papperssax, vars käftar gått i lås av rost, en datumvisare, som stannat midsommardagen

för fem år sedan, en Statskalender, som var fem år gammal, och ett ark gråpapper, på vilket var skrivet Julius Cæsar, Julius Cæsar, Julius Cæsar, minst hundra gånger omväxlande med Gubben Noak, Gubben Noak lika många gånger.

- 'Det här är Arkivariens rum, här få vi vara i fred', sade min följeslagare.
- 'Kommer inte Arkivarien hit då?' frågade jag.
- 'Han har inte varit här på fem år, så nu lär han väl skämmas att komma hit!'
- 'Nå men vem sköter hans tjänst då?'
- 'Det gör Bibliotekarien.'
- 'Varuti består då deras tjänstgöring i ett sådant här verk som Kollegiet för utbetalandet av Ämbetsmännens löner.'
- 'Det består i att Vaktmästarne sortera kvittenserna, kronologiskt och alfabetiskt, och skicka dem till bokbindarn, varpå bibliotekarien övervakar deras uppställande på därtill lämpliga hyllor.'

Struve tycktes numera njuta av samtalet och kastade då och då ner ett ord på sin manschett, och då Falk gjorde en paus ansåg han sig böra säga något av vikt.

- Nå men hur fick Arkivarien ut sin lön då?
- Jo, den skickades hem till honom! Var det inte enkelt. Emellertid blev jag nu tillrättad av min unge kamrat att gå in och bocka mig för Aktuarien och bedja honom presentera mig för de andra tjänstemännen, vilka nu började anlända för att röra om elden i sina kakelugnar och njuta av glödhögens sista strålar. Aktuarien skulle vara en mycket mäktig och även godsint person, berättade min vän, och tyckte mycket om uppmärksamhet.

Nu hade jag, som känt Aktuarien i egenskap av Kammarförvant haft helt andra tankar om honom, men jag trodde min kamrat och steg på.

I en bred karmstol framför kakelugnen satt den fruktade och sträckte sina fötter på en renhud. Han var strängt sysselsatt med att röka in ett äkta sjöskumsmunstycke, vilket han sytt in i ett handskskinn. För att icke vara sysslolös hade han tagit ihop med gårdagens Posttidning för att få nödiga underrättelser om Regeringens önsknings.

Vid mitt inträde som tycktes göra honom bedrövad, sköt han upp glasögonen och lade dem på sin kala hjässa; högra ögat gömde han bakom tidningens marginal och lossade med det vänstra en spetskula mot mig. Jag framförde mitt ärende. Han tog munstycket i högra handen och såg efter huru långt det »slagit an». Den förfärliga tystnad som nu uppstod bekräftade alla mina farhågor. Han harklade och framkallade därefter ett starkt fräsande ljud i glödhögen. Därefter erinrade han sig tidningen och fortsatte läsningen. Jag ansåg mig böra repetera mitt andragande med någon variation. Då stod han inte ut längre. 'Vaffa-en menar herrn? Vaffa-en vill herrn i mitt rum! Får jag

inte vara i fred i mitt eget rum? Va!? Ut, ut, ut, herre! Vaff-aen ser herrn inte att jag är upptagen! Tala vid protonotarien om herrn vill något! Inte vid mig!' - Jag gick in till protonotarien.

Där var stort materialkollegium, som pågick sedan tre veckor tillbaka. Protonotarien satt ordförande, och tre kanslister skötte protokollet. Leverantörernas insända prov lågo strödda omkring borden, vid vilka alla lediga kanslister, kopister och notarier tagit plats. Man hade ehuru med stor meningsskiljaktighet beslutat sig för 2 balar Lessebopapper och efter upprepade provklippningar stannat vid 48 saxar av Gråtorps prisbelönta tillverkning, (i vilket bruk aktuarien ägde 25 aktier); provskrivningen med stålpennorna hade fordrat en hel vecka, och protokollet över densamma hade slukat 2 ris papper; nu hade man kommit till pennknivarne och kollegiet satt just och provade desamma på de svarta bordsskivorna.

– 'Jag föreslår Sheffields tvåbladiga n:o 4, utan korkskruv', sade Protonotarien, och tog en flisa ur bordsskivan, så stor att man kunde tända en brasa med den. 'Vad säger första Notarien?'

Denne som vid provskärningen tagit för djupt och råkat på en spik, vilken skadat en trebladig Eskilstuna n:o 2 föreslog nämnde sort.

Sedan alla yttrat sig och strängt motiverat sina meningar med bifogande av praktiska prov, beslöt ordföranden, att man skulle taga två gross Sheffield.

Häremot reserverade sig första notarien i ett längre anförande, som togs i protokoll, kopierades i två exemplar, registrerades, sorterades (alfabetiskt och kronologiskt), inbands och uppställdes av vaktmästare under bibliotekariens överinseende på lämplig hylla. Denna reservation genomandades av en varmt fosterländsk känsla och gick huvudsakligen ut på att visa det nödvändiga i att staten uppmuntrade de inhemska manufakturerna. Som detta innehöll en anklagelse mot regeringen, då den ju träffat en regeringens ämbetsman, måste protonotarien taga regeringens försvar. Han började med en historik över manufakturdiskontens uppkomst (vid nämnandet av »diskonten» spetsade alla extra ordinarierna öronen), kastade en blick på landets ekonomiska utveckling under de sista tjugo åren, varvid han fördjupade sig så i detaljerna, att klockan slog tu i Riddarholmen, innan han hunnit till ämnet. Vid det fatala klockslaget störtade alla tjänstemännen upp från sina platser som om elden varit lös. Då jag frågade en ung kamrat vad detta skulle betyda, svarade den gamle notarien, som hört min fråga: 'En ämbetsmans första plikt, herre, är att vara punktlig, herre!' Två minuter över tu fanns inte ett liv i de många rummen! 'I morgon få vi en het dag', viskade en kamrat till mig i trappan. 'Vad i Herrans namn blir det då?' frågade jag orolig.

'Blyertspennorna!' svarade han! Och det blev heta dagar! Lackstängerna, kuverten, pappersknivarna, läskapperet, segelgarnet. Men det gick an, ty alla hade sysselsättning. Det kom dock en dag då denna skulle tryta. Då tog jag mod till mig och bad att få något göra. De gävo mig sju ris papper att skriva rent hemma, för att jag skulle skaffa mig »meriter». Detta arbete utförde jag på en mycket kort tid, men i stället för att vinna erkännande och uppmuntran blev jag behandlad med misstroende, ty man tyckte inte om flitigt folk. Sedan fick jag aldrig något arbete mer. Jag vill bespara dig en plågsam beskrivning på ett år fullt av förödmjukelser, av stygn utan tal, av bitterhet utan gräns. Allt vad jag ansåg löjligt och smått behandlades med högtidligt allvar och allt vad jag vördade som stort och berömvärt häcklades. Folket kallades för pack och ansågs endast vara till för garnisonen att ha att skjuta på vid förefallande behov. Man smädade öppet det nya statsskicket och kallade bönderna förrädare.(*). Detta hörde jag på i sju månader; man började misstänka mig, då jag icke deltog i skrattet och man utmanade mig. Nästa gång man angrep »oppositionshundarne» exploderade jag och höll ett explikationstal som hade till resultat, att man visste var man hade mig och att jag blev omöjlig. Och nu gör jag som så många andra skeppsbrutna: jag kastar mig i armarne på litteraturen!

(*) Denna skildring är nu mera osann, sedan ämbetsverkens stora omorganisation blivit företagen.

Struve som syntes missnöjd med det avstubbade slutet stoppade in blyertspennan, drack ur sin toddey, och såg förströdd ut. Emellertid ansåg han sig böra tala.

- Kära bror, du har icke lärt dig livets konst ännu; du skall se huru svårt det är att få ett bröd först, och se huru småningom det blir livets huvudsak. Man arbetar för att få bröd och man äter sitt bröd för att kunna arbeta ihop mera bröd för att kunna arbeta! Tro mig, jag har hustru och barn och jag vet vad det vill säga. Man måste lämpa sig efter förhållandena, ser du. Man måste lämpa sig! Och du vet inte hurdan en litteratörs ställning är. Litteratören står utom samhället! Det börjar bli kallt, anmärkte Struve. – Nå väl det är straffet, när han vill ställa sig över samhället! För övrigt avskyr jag samhället, ty det vilar ej på fritt fördrag, det är en vävnad av lögn - och jag flyr det med nöje!**
- Det börjar bli kallt, anmärkte Struve.**
- Ja, skola vi gå?**
- Kanske vi gå.**

Samtalets låga hade flämtat ut.

Emellertid hade solen gått ned, halvmånen hade äntrat horisonten och stod nu över Ladugårdsgärdet, en och annan stjärna kämpade med dagsljuset som ännu dröjde uppe i rymden; gaslyktorna tändes nere i staden, som nu började tystna.

Falk och Struve vandrade tillsammans åt Norr samspråkande om handel, sjöfart, näringar och allt annat som icke intresserade dem, varpå de skildes med ömsesidig lättnad.

Under det att nya tankar grodde i hans huvud vandrade Falk nedåt Strömgatan och fram åt Skeppsholmen. Han kände sig lik en fågel som flugit mot en fönsterruta och nu ligger slagen, då han trodde sig lyfta vingarne för att flyga rätt ut i det fria. Han satte sig på en bänk vid stranden och hörde på vågskvalpet; en lätt bris susade genom de blommande lönnarne och halvmånen lyste med ett svagt sken över det svarta vattnet; där lågo tjugo, trettio båtar förtöjda vid kajen och de röcko i sina kedjor och stucko upp sina huvuden den ena över den andra, ett ögonblick blott, för att sedan dyka ner; vinden och vågen tycktes jaga dem framåt och de gjorde sina anlopp mot bron likt ett koppel hetsade hundar, men kedjan rock dem tillbaka och då höggo de och stampade som om de ville slita sig.

Där blev han sittande till midnatt; då somnade vinden, vågorna gingo till vila, de fångna båtarne röcko icke mera i sina kedjor, lönnarne susade ej mer och daggen föll.

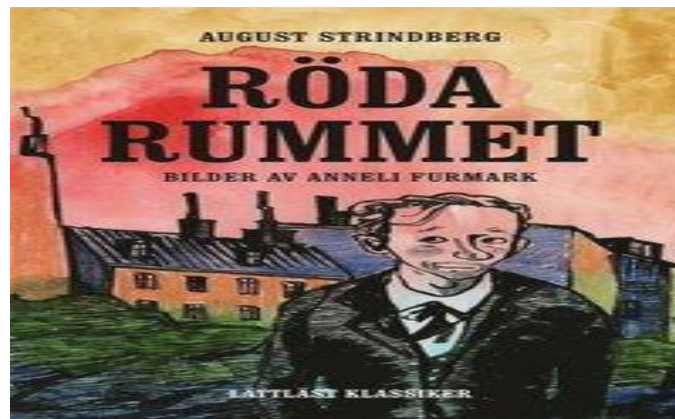
Då steg han upp och vandrade drömmande hem till sin ensliga vindskammare långt borta på Ladugårdslandet.

Detta gjorde unge Falk, men gamla Struve, vilken samma dag inträtt i den konservativa Gråkappan, sedan han fått avsked ur Rödluvan, gick hem och skrev till den misstänkta Folkets Fana en korrespondens-artikel »Om Kollegiet för utbetalandet av Ämbetsmännens löner», på 4 spalter à 5 rdr spalten

SKRIVUPPGIFTER

Vilka ord är det som är beskrivande?
Välj tre meningar ni tycker om från texten.

Du får 15 min

RÖDA RUMMET

AUGUST STRINDBERG

RODA RUMMET publicerades 1879 och blev **AUGUST STRINDBEGS** första stora litterära genombrott.

RÖDA RUMMET har fått sin titel från det rum på "Berns café " i Stockholm där "kändisar" och bohemer samlades. I boken är Strindberg på en upptäckts färd genom Stockholm.

Han skriver med korta, snabba och skarpa formuleringar med en stark utvecklad förmåga till inlevelse. Strindbergs känsla för detaljer närmar oss till den tiden han beskriver som om vi kan hoppa in i den och uppleva allt på nytt ...

.... om och om

... och om igen.

Huvudperson i romanen är Arvid Falk, en godhjärtad idealist som försöker försörja sig som journalist och litteratör. **RÖDA RUMMET** utspelar sig i ett detaljrikt tecknat Stockholm. Light motiv för romanen är frågan om hur en människa skall leva sitt liv? I boken går det dåligt för dem som är goda och har integritet medan de som kompromissar med sina ideal och är mindre goda får erkännanden.

Om Ni öppnar länken kan Ni läsa ett kortare avsnitt från Röda Rummet. **SO. PLEASE. DO IT.**

<http://issuu.com/provlas/docs/9789170534096?e=2316620/10040295>

Om Du öppnar nästa länk, kan Du provlyssna det första kapitlet. **PLEASE.**
<https://www.storytel.se/books/2715-Roeda-rummet>

FUNDERINGSFRÅGOR

- * Vad vet Ni om den tiden?
- * Hur levde folk i dåtidens Stockholm?
- * Två viktiga figurer i boken är bröderna Arvid och Nicolaus. På vilka sätt är de olika?
- * Måste man känna rätt personer för att kunna ta sig fram i livet? Hur är det i Ditt hemland? Finns det någon skillnad mellan Sverige och andra länder? Om JA ... Vad är skillnad?
- * Om Du jämför Arvids liv i början och i slutet av boken finns det något som inte har förändrats.
- * Vad har förändrats?

En kort musikalisk paus ...

<https://www.youtube.com/watch?v=V3szQC8veJg> David

Russell Cavatina

SKRIVUPPGIFTER

- * Välj en person som känner Dig. Låtsas att Du är den och beskriv Dig själv från hennes/hans perspektiv.
- * Ställ Dig på berget utanför Mosebacke och känn ... Hur vinden viner? ... Hur havet viskar? ... SKRIV EN TEXT på ½ sida.

Hur ser solnedgången ut? Beskriv även utsikten över Gamla Stan och Stockholm med några meningar.

Om August Strindberg

AUGUST STRINDBERG ... rebell och nationalhjälte

<https://popularhistoria.se/kultur/litteratur/forfattare/august-strindberg-rebell-och-nationalhjalte>

BIOGRAFI

<http://auguststrindberg.se/biografi/>

... ..

Mosebacke har troligtvis fått sitt namn efter Moses kvarn som log på Katarinaberget på 1600 - talet.

... slutligen

Försök att läsa flera av Strindbergs böcker. Hitta och besök en plats som är beskriven i hans litterära verk. Beskriv sedan platsen med egna ord. Några hjälpfunderingar ...

Har Du varit i "Lyran" ? Vart ligger "Fåfången" ? Har Du hört talas om Kymmendö? Finns någon möjlighet att Du besöker dessa platser?

Om möjligt besök Strindbergs sista bostad, idag ett författar- och konstmuseum. Drottningatan 85 i Stockholm.

... Det var allt för den här gången.

... .. just because i'm the soul whos intentions are good

... på återseende

Med aldrig sinande vänlighet

Deno